

Forvarsvesenet, som der var, paa en saadan Maade, at Udsigten til at faae Noget fremmet var rent skudt ud, skal jeg bemærke, at det saa maa ligge hos den høie Regjering; thi jeg har ikke hørt fra nogen Side, at man er uvillig til at offre til Forvarsvesenet, kun at man ikke dermed forjante andre Opgaver i Folkelivet, som man maatte anse for at være om ikke vigtigere, saa dog lige saa vigtige, altsaa med andre Ord, at Mødlerne til Forvarsvesenet komme tilstede paa extraordinær Maade. Det ærede Medlem fra Afsens, Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) mente ikke, at Gaardmandsklassen just var meget villig til at bære en Indkomstskat, med mindre den blev fri, med mindre man vilde gaa op, sagde han, til at fritage Indtægter indtil 1400—1600 Kr. og Formuer indtil 20,000 Kr. Hvorledes kan det ærede Medlem nu komme med saadanne Urimeligheder, havde jeg nær sagt. Hvem tænker paa at fritage Formuer paa 20,000 Kr. og Indtægter af den nævnte Størrelse? Det ærede Medlem kan jo læse i Betænkningen fra ifjor om Forvarsvesenet, at der endog, fra den Side, hvortil han ganske vist ikke hører, er sagt, at man kun vil fritage Indtægter indtil 800 og Formuer indtil 8,000 Kr. Jeg tror ikke, at der kommer en stor Mængde af Gaardmandsklassen ind under de 8,000 Kr. Iøvrigt er det en Slags Appel til Gaardmandsklassen og Pengepungen, modsat den til Patriotismen, men jeg maa sige, at jeg huer endnu mindre den sidste end den første. Angaaende det ærede Medlems øvrige Bemærkninger skal jeg omtrent lade dem ligge, saa meget mere, som et andet æret Medlem her lige overfor (Thorup) alt har taget dem under Behandling. Der skal Meget til for tilgavn af flaa en Død ihjel, og har det ærede Medlem Forståelse af at fortælle, at man her har flaaet en Indkomstskat ihjel i 1872, saa lad ham det. Jeg tror, at det er saa klart godtgjort, hvorfor det skete, at man herefter skal lade det ligge, ellers kunde vi vistnok endnu i 1890 blive ved at disputere om det Samme. Jeg skal ikke oftere indlade mig paa at svare, om det end kan skurre i Ørene, hver Gang man hører Sligt fremsat fra Medlemmer, som man dog skulde synes vidste Bækket om Sagen.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Hjøsteds Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Sagd: Jeg frasælber Ordet.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Bønsløkke: Jeg skal rette mig efter den ærede Formands Anmodning om ikke at forlænge Forhandlingen for meget. Det var et Par Hensættelser, jeg vilde gøre til den høitærede Inden-

rigsminister, og jeg maa derfor beklage, at han ikke er til Stede, men jeg haaber, at han vil faae Leilighed til at komme til Rundsab om hvad jeg har fremsat. Det Første, jeg vil omtale, angaar et Par Legater til 2 Sogne øvre i Randers Amt. Der blev ifjor indgivet Andragende til Indenrigsministeriet om at restituere disse Legater. Ministeriet afflog at gøre det, og Andragendet kom da til Folkethinget og til Folkethingets Finantsudvalg. Finantsudvalget indstillede enstemmigt til Thinget at anbefale Indenrigsministeren at tage dette under Overveielse, og Thinget vedtog enstemmigt Udvalgets Indstilling, som gik ud paa, at disse Legater, som vare ganske smaa, 1,000 Rd. og 300 Rd., skulde restituere af Statskassen. Sagen er nemlig den, at disse Legater vare stiftede, jeg tror i 1780 og 1795, og indsatte i det grevelige steenske Gods i Randers Amt, hvilket Gods, som vi minde os, gif fallit og Legatkapitalerne tabtes paa Grund af mangelfulde Pantrettinger. Jeg vil nu ikke antage, at den ærede Indenrigsminister eller Regjeringen i det Hele ikke vil gaa ind paa at restituere disse to Legater, fordi de ikke findes opførte her i Finantsloven; jeg maa snarere antage, at enten har den ærede Indenrigsminister overset Andragendet, eller ogsaa kunne vi mulig vente dem restituere paa Tillægsbevillingsloven. Jeg vil imidlertid henstille saavel til den høitærede Indenrigsminister som til det eventuelle Finantsudvalg at tage denne Sag under Overveielse, idet det forekommer mig, at da saavel Finantsudvalget som Thinget ifjor enstemmig vedtog Sagen, maa den have den Betydning, at den nok kunde fortjene at fremmes. En anden Sag, som ogsaa vedrører min Valgkreds, og som angaar et meget affides liggende Sted i vort Kongerige, handler om en Telegraf. Der er stet en Bevendelse til mig fra Beboerne paa Den Anholt om at gjøre, hvad jeg kunde, til at faae en Telegraftraad lagt over til Den Anholt og da nærmest fra Grenaa, idet der derfra til Den kun er 6 à 7 Mil. Disse Beboere fordre ganske vist ikke denne Telegrafstation anlagt i Betragtning af dens Vigtighed eller dens store Udstrækning; men de sige — hvad der vist med Rette kan overveies — at de af Naturen ere meget stedmoderlig behandlede, og at det Samme som en Følge deraf ogsaa er Tilfældet fra Statens Side. De faae nemlig kun Post til Den 12 Gange om Aaret — i Sommer stt de rigtig nok Post 2 Gange om Maanedes — og de have ikke nogen samhelst Forbindelse med den øvrige Del af Landet undtagen i Postdagene. Men det er, som sagt, ikke egentlig af Hensyn dertil, at man lægger Bægt paa at faae en Telegrafforbindelse, men i Betragtning af Søarten og navnlig i Betragtning af Strandingerne; thi der indtræffer mange Strandinger ved denne D, og man mener da, at ved Hjælp af Telegrafen vil det være muligt at tilkalde Hjælp fra Bjergnings-Dampstibe eller lignende. F. Ex. ifjor strandede der ikke